

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ματρώνης τῆς ἐν Θεσσαλονίκη.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ἰουδαίων φρυάγματι, καὶ θρασεῖα ὠμότητι, λογισμὸν ἀντέθηκας ἀνδρειόφρονα, τὴν τῶν μελλόντων προσβλέπουσα, θεόφρον ἀπόλαυσιν, διαμένουσαν αἰεὶ, δι' αἰῶνος ἀσάλευτον, ἧς ἐπέτυχες, ἀπὸ γῆς μεταστάσα πρὸς νυμφῶνας, οὐρανίους καὶ χορείαν, τὴν ἀκατάλυτον ἔνδοξε.

Βασιλείας εὐπρέπειαν, καὶ τερπνὴν ὠραιότητα, κατιδεῖν ἠξίωσαι τοῦ Νυμφίου σου, ὠραῖσμένη τοῖς στίγμασι, στερράς σου ἀθλήσεως, καὶ πηγὴ τῶν ἀγαθῶν, ἐπαξίως προσήγγισας, τῆς ἐπέκεινα, θεϊκῆς εὐφροσύνης μετουσίαν, καρπουμένη Μακαρία, καὶ τὴν ἀθάνατον εὐκλειαν.

Οὐ ζυγὸς τῆς δουλείας σε, οὐ τὸ χαῦνον τοῦ θήλεως, οὐ λιμὸς οὐ μάλιστα ἐνεπόδισαν, τὴν τῶν Μαρτύρων στερρότητα, μιμεῖσθαι Πανένδοξε, προθυμία γὰρ ψυχῆς, τὰς βασάνους ὑπέμεινας, ὅθεν ἔτυχες, οὐρανίων θαλάμων, καὶ στεφάνω, τῶν χαρίτων ἐκοσμήθης, περισταμένη τῷ Κτίστη σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Μετανοίας τὸ ἄριστον, καὶ σωτήριον φάρμακον, ἢ Θεὸν κυήσασα τὸν Σωτήρά μου, καὶ τῶν δακρύων τὰ ρεύματα, καὶ ὥρας τὴν ἔννοιαν, τῆς φρικτῆς καὶ φοβερᾶς, ἀδεκάστου τε κρίσεως, σὺ μοὶ δώρησαι, καὶ φυγεῖν ταῖς εὐχαῖς σου, ᾧ Παρθένε, τῶν κολάσεων τὸν τρόπον, καὶ θείας τεύξασθαι χάριτος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς ἐώρακε Κύριε, ἢ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον ἐξεπλήττετο, καὶ ἀνακράζουσα ἔλεγε, Τὶ σοὶ ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; ἀλλὰ δέομαι, μὴ με μόνην ἔασης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συνανιστῶν τοὺς Προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ, κράζει μεγάλη τὴ φωνή, Σὲ Νυμφίε μου ποθῶ καὶ σὲ ζητοῦσα ἀθλῶ, καὶ συσταυροῦμαι καὶ συνθάπτομαι τῷ βαπτισμῷ σου, καὶ πάσχω διὰ σέ, ὡς βασιλεύσω σὺν σοί, καὶ θνήσκω ὑπὲρ σοῦ, ἵνα καὶ ζήσω ἐν σοί, ἀλλ' ὡς θυσίαν ἄμωμον, προσδέχου τὴν μετὰ πόθου τυθείσάν σοί, Αὐτῆς πρεσβείαις ὡς ἐλεήμων, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες ὡς σύνηθες.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἁγίας, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς.

Τὸ τῆς Ματρώνης ἔνθεον μέλω κλέος. Θεοφάνους.

Ὦδὴ α' Ἦχος δ'

Ὁ Εἰρμὸς

«Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἴχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Ταῖς θείαις, τῶν Ἀσωμάτων τάξεσι, περιχορεύουσα, περὶ τῶν πάντων αἰτίων Θεόν, καὶ τρανῶς ἀπαλαύουσα, θεαρχικῆς ἐλλάμπυε ὡς, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας καταφαίδρυνον.

Ὁ δούλου, καταξιώσας δέξασθαι, μορφὴν Χριστὸς ὁ Θεός, ἐλευθερῶσαι ταύτην βουληθεῖς, ἐκ φθορᾶς

καὶ θανάτου δεσμῶν, ἀπὸ ζυγοῦ δουλείας σε, Μάρτυρα Νύμφην ἐμνηστεύσατο.

Τὸ θῆλυ, ἀρρενωθὲν τῇ χάριτι, τὴν ἐπλημένην ὄφρυν, καὶ καυχωμένην ἄμετρα τὸ πρὶν, ἐξαλείφειν τὴν θάλαασαν, δι' ἀσθενείας σώματος, θεία, δυνάμει καταβέβληκε.

Θεοτοκίον

Ἡ πύλη, τῆς πρὸς ἡμᾶς σου Κύριε, συγκαταβάσεως, Ἀνατολὴν καὶ Ἥλιον καὶ φῶς, μυστικῶς σὲ καλούμενον, ὑπερφυῶς ἐξήστραψε, διπλοῦν τὴν φύσιν τὸν φιλόανθρωπον.

Ὦδὴ γ' Ὁ Εἰρμός

«Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα».

Στερρότητι λογισμοῦ, τῆς παρανόμου καὶ δεινῆς ἠνεγκας, τὴν χαλεπὴν βάσανον, φρουρὰς ᾧ Ματρῶνα πανόλβιε.

Μαστίγων ὀδυνηρῶν, αἰσθανομένη καρτερῶς ἔφερες, ψηλαφητοῦ σκότους δέ, θείαν λαμπηδόνα ἀντείληφας.

Αἱμάτων σου οἱ κρουνοί, τῆς ἀσεβείας τὴν πυρὰν ἔσβεσαν, τοὺς δὲ πιστοὺς ἠρδευσαν, τῆς θεοσεβείας τοῖς νάμασι.

Θεοτοκίον

Τὴν πλάκα, τὴν Κιβωτόν, τὴν δεξαμένην ἐν γαστρὶ Πάναγνε, Λόγον Θεοῦ τὸν ἄναρχον, θεηγορικῶς εὐφημούμεν σε.

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχὺ προκατάλαβε

Ἐπέστη φιλέορτοι, λαμπρὰ πανήγυρις, ἡ μνήμη ἡ ἔνδοξος, τῆς Ἀθληφόρου Χριστοῦ, εὐφραίνουσα τὰ σύμπαντα, λάμπουσα ταῖς ἀκτίσι, τῶν θαυμάτων ἐν κόσμῳ, φέρουσα τοῖς ἀνθρώποις, τὴν ἀέναον χάριν, Αὐτῆς ταῖς ἰκεσίαις Σωτήρ, σῶσον τὸν κόσμον σου.

Θεοτοκίον

Ἐκαίνισας Ἄχραντε, τῷ θείῳ τόκῳ σου, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, τῶν γηγενῶν τὴν θνητὴν, οὐσίαν καὶ ἡγείρας, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας, ὅθεν σὲ κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε Πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διήλθέ σου, τὴν Παναγίαν ψυχὴν, ἡνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου, ὄνπερ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύση, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῶν δωρήσασθαι.

Ὦδὴ δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐπαρθέντα σὲ ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ῥώμη τῇ θείᾳ Ματρῶνα δυναμουμένη, νὺν τῆς πικρᾶς Δεσποίνης ἐξέφυγες δουλείαν, γνώμην ἀταπείνωτον, ψυχῆς γὰρ ἐκέκτησο, μόνω τῷ Δεσπότη δουλεύουσα.

Ὠρνομένη καὶ μέθη βεβακχευμένη, καὶ τῷ θυμῷ, σφαδάζουσα ἢ δυσσεβεστάτη, μάλιστα κατέτεμενεν, Ἑβραίων ὠμότητι, Μάρτυς Ἀθληφόρε τὸ σῶμά σου.

Νεανικὴν ἐπεδείξω τὴν καρτερίαν, ἐν ἀφεγγέσι τόποις ἐγκατακλειομένη, Μάρτυς καὶ λιμώττουσα, ἀλλ' εὔρες ἀντίδοσιν, τῆς ἀθαθασίας τὴν τράπεζαν.

Θεοτοκίον

Ἡ χρυσήλατος λυχνία προδιετύπου, τὴν τὸν Θεὸν βαστάσασαν σεσωματωμένον, αἴγλη τῆς θεότητος, τὰ πάντα φωτίζοντα, σὲ τὴν ἀληθῆ Θεομήτορα.

Ὦδὴ ε' Ὁ Εἰρμὸς

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἄγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε».

Σὲ στέφανον λαμπρόν, ἢ θεόφρων καυχίσεως, ἐκτήσατο Ζωοδότα, καὶ ἐκ σκότους πρὸς φέγγος, τὸ θεῖον ἐξεδήμησεν.

Ἐστήριξε Χριστός, ἐπὶ πέτραν τῆς πίστεως, τοὺς πόδας σου Μακαρία, πρὸς αὐτὸν κατευθύνων, σοφῶς τὰ διαβήματα.

Νοῦν θεῖον ἀληθῶς, καὶ σοφὸν καὶ θεόφρονα, σὺ ἔχουσα διαλάμπεις, ἐν χορείᾳ Μαρτύρων, Ματρῶνα παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Θεότητος μορφήν, καὶ μορφήν ἀνθρωπότητος, ἐγέννησας Θεομητορ, ἠνωμένας ἀφύρτως, καθ' ἔνωσιν ἀσύγχυτον.

Ὦδὴ ς' Ὁ Εἰρμὸς

«Θύσω σοί, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοί, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι».

Εὐας νύν, Ἀθλοφόρε τὸν πόθον ἐτρύγησας, ἐπιτηδείως Ματρῶνα, θεουμένη νεύσει τὴ ἀνεנדότω, καὶ δικαίως, τῆς αἰδίου δόξης ἠξίωσαι.

Οὐ δοῦλος, ἐν Χριστῷ οὐκ ἐλεύθερος κρίνεται, ἀλλ' ἀρετῆς εὐμορφία, εὐσεβείας τρόποις κεκοσμημένη, ἧς ἐδείχθης, πλαστοργός, Ἀθλοφόρε ἀήττητε.

Θεοτοκίον

Ναὸν σε, τοῦ Θεοῦ καὶ Παστάδα γινώσκομεν, Στάμνον Λυχνίαν καὶ Πλάκα, κεκτημένην ἔνδον ἐγγεγραμμένον, τὸν δι' οἴκτον, σωματωθέντα Λόγον πανάμωμε.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον

Τῆ ΚΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ματρῶνης, τῆς ἐν Θεσσαλονίκη.

Στίχοι

- Οὐκ ἄξιον λαθεῖν σὲ Μάρτυς Ματρῶνα,
- Κὰν ἔνδον εἰρκτῆς ἐκπνέης κεκρυμμένη.
- Εἰκάδι ἐβδομάτη θάνε Ματρῶνα ἐνὶ εἰρκτῇ.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ Ὅσιος Κήρικος, ὁ ἐν τῷ Ἄπρω, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Ἐγὼ, Πάτερ Κήρικε, καὶ τεθνηκότα,
- Κὰν καρδία φέρειν σε, κὰν γλώττη θέλω.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φιλητοῦ τοῦ Συγκλητικοῦ, καὶ Λυδίας τῆς αὐτοῦ γυναικός, καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν, Μακεδόνας, Θεοπρεπίου, Κρονίδου, Κομενταρησίου, καὶ Ἀμφιλοχίου Δουκός.

Στίχοι

- Ὅσπερ Φιλητοῦ καὶ Λυδίας σὰρξ μία,
- Οὕτως ἐν αὐτῶν καὶ μέτ' εἰρήνης τέλος.
- Θνήσκει Θεοπρέπιος σὺν Μακεδόني,
- Θεοπρεπῶς ἄδοντες ὕμνους Κυρίω.
- Δοῦξ συντελευτᾷ τῷ Κομενταρησίω,
- Ἐξουσιάζων ἐξυπηρετουμένω.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Ἰωάννης καὶ Βαρούχιος ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

- Οὐ θάρσος ἦττον Ἰωάννου πρὸς ξίφος,
- Βαρουχίω ὑπῆρχεν, ἀλλὰ καὶ πλέον.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, ὁ Προφήτης Ἄνανι ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Τριάς τρίπους σός, Ἄνανι θεοπρόπε,
- Δι' ἧς τὸ μέλλον προύλεγες πρὸ τοῦ τέλους.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου, Ἐπισκόπου Κορίνθου, ἀδελφοῦ Πέτρου τοῦ Ἁγιωτάτου Ἐπισκόπου, Ἄργους τοῦ σημειοφόρου, καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐτυχίου.

Στίχοι

- Εὐτυχὲς Εὐτύχιος ἦλθεν εἰς πέρας,
- Γῆθεν μεταστὰς καὶ κατοικήσας πόλον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῆ Περσικῆ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῆ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον, Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε».

Μέτ' εὐμενείας, καὶ παρρησίας προσεχώρησας, ὄντως πρὸς τὸν σὸν Πανεύφημε ἐραστήν, εὐχαρίστως ἀνακράζουσα, Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἐν εὐφροσύνῃ, καὶ χαρμοσύνῃ μεταβέβηκας, πλήρης ἀρετῶν Ματρῶνα παντοδαῶν, ἀπὸ γῆς πρὸς ἐπουράνιον, χορείαν ἔνδοξε, κληρουχίαν λαχοῦσα ἀθάνατον.

Θεοτοκίον

Λελαμπρυσμένη, πεποικιλμένη πάσαις ταῖς ἀρεταῖς, Λόγον ὑπὲρ λόγον τέτοκας τοῦ Πατρὸς, σαρκωθέντα Μητροπάρθενε, Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξὶ πανάμωμε Δέσποινα.

Ὦδὴ η' Ὁ Εἰρμὸς

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Πλουσίου φωτὸς μαρμαρυγᾶς, κατηξιώθης ἰδεῖν, ἀπαλλαγεῖσα σαρκός, καὶ ἐπουράνιον σκῆνωμα, κατοικεῖν ἀντὶ σκηνώματος, τοῦ σκοτεινοῦ καὶ ζοφεροῦ, οὗ Κατεκλείσθης Σεμνή, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα βοῶσα τὸν Κύριον.

Ὁραῖος ὁ στέφανος, ὃν νὺν ἐστέφθης Ἐνδοξε, ζωαρχικῆ δεξιᾶ, τοῦ Παντοκράτορος, Νύμφην γάρ, καθορῶν πεφοινιγμένην σε, ταῖς τῶν αἱμάτων σου ῥαοῖς, χαίρων ἐλάμπρυνεν, Ὡ βοῶμεν, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνούμεν σε Κύριε.

Θεοτοκίον

Κυρίως γεννήσασα Θεόν, κυρίως πάναγνε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ, ἐπαληθεύουσαν φέρουσα, καταλλήλως τῷ γεννήματι, θεωνυμίαν, οἱ πιστοί, ὅθεν δοξάζομεν, Θεοτόκον, σὲ θεοφρόνως πανάμωμε Δέσποινα.

Ὦδὴ θ' Ὁ Εἰρμὸς

«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Λάμπει νοηταῖς φωταυγείαις, ἢ φωτοφόρος σου ἡμέρα, ταῖς φαεινότηταις ἀστραπαῖς, τῆς τρισηλίου Μάρτυς ἐλλάμπεως, ἐν ἣ νὺν ἐκδυσώπησον, καταυγασθῆναι τοὺς ὑμνούντάς σε.

Εὗρες ἀμοιβὰς Ἀθληφόρε, ἢ τῆς τῶν μαστίγων ἀλγηδόνας, τὴν τῶν οὐρανῶν κληρουχίαν, ἐν Ἐκκλησίᾳ τῶν πρωτοτόκων νῦν, ἐν ἣ πανηγυρίζουσα, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἡμᾶς φρούρησον.

Ὅντως τῷ Χριστῷ νῦν συνήφθης, τῷ ἀθανάτῳ σου Νυμφίῳ, Περιηνηθισμένη τηλαυγῶς, τοῖς θείοις τούτου Πάνσεμνε στίγμασι, καὶ τῷ τιμίῳ αἵματι, τοῦ μαρτυρίου περιλάμπουσα.

Θεοτοκίον

Σειρὰς τῶν ἐμῶν νῦν παισμάτων, λύσον Παρθένε Θεοτόκε, ἢ τῆς εὐσπλαχνίας τὴν πηγὴν, τεκοῦσα μόνη Θεομακάριστε, καὶ θυμηδίας ἔμπλησον, ὅπως ἀξίως μεγαλύνω σε.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ α' Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.